

3. Гнучкі графіки та робочі умови: врахування особистих ситуацій працівників та створення гнучких графіків роботи може полегшити їхню відповідальність перед сім'єю чи власною безпекою;

4. Винагородження за вислугу років та високі досягнення: встановлення системи винагородження за внесок у роботу, особливо в умовах війни, може стимулювати працівників на більше високі досягнення та відданість підприємству;

5. Підтримка розвитку та навчання: забезпечення можливостей для професійного зростання та навчання може збільшити уміння працівників ефективно впроваджувати нові методи та технології, а також підтримувати розвиток бізнесу в умовах нестабільності;

6. Внутрішня комунікація та заохочення: активна внутрішня комунікація та системи заохочення можуть зміцнити командний дух та створити відчуття єднання в умовах війни.

Усі ці аспекти спільно створюють позитивне робоче середовище та допомагають утримувати високий рівень мотивації та продуктивності персоналу в умовах викликів і загроз, що виникають внаслідок військових дій.

Список використаних джерел:

1. Артеменко А.К. Мотивація та стимулювання праці в ефективному управлінні та інноваційній діяльності. Вісник ХНАУ. Серія : Економічні науки. 2020. № 1. С. 152-163.
2. Колот А.М. Мотивація персоналу : підручник / А.М. Колот, С.О. Цимбалюк; Держ. вищ. навч. закл. «Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана». К. : КНЕУ, 2011. 397 с.
3. Лукашевич В.М. Економіка праці та соціально-трудові відносини : навчальний посібник. 3-тє вид., стереотипне. Львів : Новий Світ-2000, 2012. 248 с.
4. Тибінка Г., Сікора О., Мартинюк Н. Іноземний досвід застосування різних систем оплати праці та можливості їх використання в Україні. Аграрна економіка. 2017. Т. 10, № 3-4. С. 120-126.

УДК 658

*Петрова А.С.,
здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти;
Запірченко Л.Д., к.е.н., доцент
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький*

РОЛЬ РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ В УПРАВЛІННІ ВИРОБНИЧОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Для найкращого досягнення поставлених цілей у виробничій діяльності підприємства, постійно покращувати ефективність свого бізнесу, створити та підтримувати конкурентну перевагу в ринковому середовищі слід забезпечити раціональний розподіл ресурсів між бізнес-процесами та їх ефективне використання. У цьому значенні його ресурси являють собою не лише джерело цих конкурентних переваг, але й елемент високої продуктивності.

На жаль, ресурси є обмеженими. В такому контексті, першочерговим для виживання суб'єктів господарювання в умовах нестабільності економічного середовища, є розробка та впровадження політики ресурсозбереження, яка дасть змогу не лише оптимально та адекватно використовувати більшість можливостей, але й допоможе ефективно адаптуватися до швидкоплинних змін умов ринку для забезпечення конкурентоспроможності і успішного функціонування в довгостроковій перспективі.

Саме тому, проблема раціонального використання та заощадження ресурсів потребує розгляду та є актуальною, особливо в умовах фінансово-економічної кризи.

Ресурси являють собою кошти, джерела, резерви, засоби, можливості суб'єктів, які використовуються для того, щоб досягти конкретних цілей економічного зростання та розвитку. Класифікацію ресурсів підприємства потрібно розглядати для чіткого уявлення про зміст і склад ресурсів, що дозволить системі управління досягти максимальної ефективності. Тому, важливим напрямком в управлінні виробничою діяльністю є забезпечення ресурсозбереження на підприємстві.

Однією з найбільших груп ресурсів підприємства є матеріальні ресурси, які в процесі використання трансформуються у матеріальні витрати. Матеріальні ресурси – комплекс засобів підприємства, які мають характеристики фізичного характеру і мають призначення для використання в процесі виробництва.

Джерело трудових ресурсів – сукупність працівників підприємства з кваліфікацією фізичного розвитку, загальною освітою, професійними знаннями та практичними навичками, які необхідні для нормального функціонування підприємства.

Фінансовими ресурсами є сукупність грошових коштів, вони перебувають у розпорядженні підприємств і є основним ресурсом для інших видів ресурсів, а саме їх придбання та досягнення поставлених цілей.

Інформаційний ресурс являє собою усю інформацію, що діє на підприємстві або необхідна для його нормальної діяльності.

Враховуючи сучасні тенденції економічного розвитку, ресурсозбереження – це такий метод господарювання, за якого раціональне використання усіх ресурсів фірми обов'язково супроводжується впровадженням ресурсозберігаючих технологій та прийняттям ефективних управлінських рішень стосовно них.

Проблема українських підприємств, а особливо підприємств АПК у тому, що сьогодні більшість з них функціонує за принципом витратного, а не ресурсозберігаючого методу.

В сучасних умовах господарювання агропідприємства все активніше використовують ресурсозберігаючі технології. Так, агровиробники фокусуються на технологіях мінімального обробітку ґрунту таких як No-Till та Strip-Till. Їх впровадження дозволяє зберегти вологу, зменшити об'єми використання палива, оптимізувати систему мінерального живлення та значно скоротити час виконання польових робіт. Ці переваги також дозволяють бути більш гнучким у питанні адаптації до змін клімату.

Також, пріоритетними напрямками в проведенні активної ресурсозберігаючої політики на підприємствах можна вважати:

- впровадження безвідходних або маловідходних технологій;
- використання вторинних ресурсів і відходів, зниження матеріаломісткості продукції;
- оптимізація управління оборотними та фінансовими ресурсами підприємства;
- регулярне проведення аналізу стану ресурсозбереження та ресурсоемності на підприємстві тощо.

Отже, продуктивне та доцільне використання усіх ресурсів підприємства є сукупністю організаційних, фінансових, правових, наукових і подібних заходів та параметрів, що мають спрямування на досягненні саме розвитку підприємства на базі комбінації економічних функцій і плідного використання власного ресурсного потенціалу.

УДК338.1

*Пісецька Т.В.,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти
(Науковий керівник: д.е.н., професор Кібальник Л.О.)
Черкаський національний університет ім. Богдана Хмельницького
м. Черкаси*

ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ

Сучасні умови воєнного стану визначають складний етап розвитку української економіки, що вимагає нових підходів до функціонування як країни в цілому, так і окремих суб'єктів господарювання. Загрози зовнішнього і внутрішнього характеру наголошують на важливості трансформації системи управління для швидкого реагування на турбулентні зміни зовнішнього середовища.

Важливо відзначити, що в умовах військової агресії Росії проти України проблема забезпечення національної безпеки стала більш актуальною. Економічна безпека держави виступає ключовим елементом системи захисту національних інтересів. Зростає значення ефективного управління економічною діяльністю на рівні держави, галузей та окремих суб'єктів господарювання.

Термін «економічна безпека» з'явився в українських наукових колах нещодавно. Це поняття з'явилося відповідно до практичної потреби використання управлінських принципів, які забезпечують суб'єктам господарювання здатність адаптуватися до ринкових умов за допомогою реалізації ситуаційного підходу. На початкових етапах використання термінології поняття економічної безпеки часто сприймалося як захист суб'єкта господарювання від різних економічних правопорушень, таких як недобросовісна конкуренція, шахрайство, промислове та комерційне шпигунство тощо. Проте з часом це поняття стало ширше, і на сьогодні економічна безпека суб'єкта господарювання визначається як його стан, у якому завдяки протидії негативному впливу зовнішніх і внутрішніх загроз і небезпек забезпечується стабільне та максимально ефективне функціонування, а також високий потенціал у майбутньому [1].